

РЕШЕНИЕ

№ 11321

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3952** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от началника на Сектор към ОПП-СДВР, чрез процесуалния му представител, срещу Решение №823/16.02.2024 г., постановено по НАХД № 17840/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 23-4332-029508/06.12.2023 г., издадено от началника на Сектор към ОПП-СДВР, с което на Ц. Н. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено административно нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи, че решението на въззивния съд е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Иска се отмяна на въззивното решение, респ. потвърждаване на наказателното постановление. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Г., който поддържа касационната жа.

Отвътникът – Ц. Н. Д., чрез адв. А. С., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на адвокатско

възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл.211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл.63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С Решение №823/16.02.2024 г., постановено по НАХД № 17840/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав, е отменено Наказателно постановление № 23-4332-029508/06.12.2023 г., издадено от началника на Сектор към ОПП-СДВР, с което на Ц. Н. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено административно нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

От фактическа страна съставът на въззивния съд е установил, че на 10.11.2023 г., около 22.03 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от ул. „8-ми декември“ към [улица]Ц. Н. Д. управлявал л.а. марка „Тойота“, модел „С.“ с рег. № С 8001 ХХ. Срещу бл. 37 Д. бил спрян за проверка от свидетелите С. К. К. и П. Т. К., служители на ОПП-СДВР, тъй като л.а. издавал силен шум при движението си. Полицейските служители накарали Ц. Д. на място да форсира двигателя на автомобила, но не извършили допълнителна проверка с технически средства, нито направили визуален оглед за установяване на причината за издавания от двигателя на автомобила силен шум. С оглед установеното, св. К. съставил срещу Ц. Д. АУАН № 1061369/10.11.2023 г. за извършено административно нарушение по чл. 139, ал. 1, т.1 от ЗДвП. Въз основа на съставения АУАН било издадено и обжалваното пред СРС наказателно постановление № 23-4332-029508/06.12.2023 г. от началника на Сектор към ОПП-СДВР, с което на Д. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите С. К. К. и П. Т. К., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

Въз основа на така приетата за установена от районния съд фактическа обстановка и след извършения анализ и преценка на събраните и приобщени по делото писмени доказателства и гласни доказателствени средства, от правна страна районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от оправомощени за това лица, но при нарушение на материалния закон и допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения, касаещи липса на описание на нарушението и на обстоятелствата при извършването му, които са довели до ограничаване правото на защита на Ц. Д..

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

В АУАН, издаден срещу водача на МПС – Ц. Д., нарушението е квалифицирано по чл.

139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП като управление на МПС с „неизправно шумозаглушително устройство - значителна неизправност“.

Видовете техническа неизправност на едно МПС са подробно посочени в разпоредбата на чл. 10 от ППЗДвП, като посочването на конкретна неизправност от кръга на изброените в чл. 10 от ППЗДвП, обуславя наличието на нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП, поради което при ангажиране на административнонаказателната отговорност конкретната неизправност следва да бъде посочена ясно и точно както в АУАН, така и в НП. В § 6, т. 71, т. 72 и т. 73 от ДР на ЗДвП е дадена легална дефиниция за незначителна, значителна и опасна неизправност. Видовете неизправност, от своя страна, са подробно изброени в чл. 37 от Наредба № Н-32/2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства /Наредбата/.

Същевременно при така формулираното в АУАН и НП нарушение – „неизправно шумозаглушително устройство“, не може да се разбере по какъв начин АНО е установил съответната неизправност, в какво конкретно се изразява тя и респ. към коя от посочените хипотези на неизправности се причислява съответната. Наличието на подобна неизправност по автомобила предполага да бъде установена с техническо средство, чрез което да бъде отчетено точното ниво на шум, генерирано от МПС, което е управлявано от водача. Едва при наличието на точна стойност на нивото на шум, генерирано от процесното МПС, административният орган би могъл да извърши преценка дали то съответства на нормите за шум, респ. дали МПС е технически изправно и ако не е да ангажира административнонаказателната отговорност на водача. Нещо повече, описаната неизправност на шумозаглушителното устройство е определена като значителна, която съобразно дефинициите, дадени от законодателя, се определя като такава, когато може да засегне безопасността на превозното средство или да има въздействие върху околната среда, или да породи риск за други участници в движението по пътищата, както и други по-значителни несъответствия. Остава недоказано от АНО как неизправността на шумозаглушителното устройство би засегнала безопасността на превозното средство, по какъв начин оказва въздействие върху околната среда или как би породило риск за другите участници в движението, за да бъде определена като „значителна“ неизправност. В този смисъл не е установено дали изобщо се касае за неизправност на лекия автомобил или за друг вид нарушение, което от своя страна би било квалифицирано по друг предвиден в ЗДвП състав.

По изложените съображения, настоящата инстанция счита, че не са описани всички факти и обстоятелства, които да обосноват ангажирането на административнонаказателната отговорност на Д. на посоченото правно основание. Това от своя страна е преградило възможността на Д. да разбере какво точно нарушение му е вменено във вина. Правилно СРС е приел, че АНО е издал наказателно постановление в нарушение на материалния закон и като го е отменил е постановил съдебен акт в съответствие със закона, който следва да бъде оставен в сила.

При този изход на делото, в полза на касатора - Ц. Н. Д., следва да бъдат присъдени, съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, разноски за адвокатско възнаграждение. Такива са претендирани пред АССГ за двете съдебни инстанции.

Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски пред въззивната инстанция е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ГПК, приложим по силата на препащащата норма на чл. 144 АПК-/Страната,

която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент, какъвто е настоящия случай. Съгласно Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС претенцията за разноски може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция. Предвид липсата на претендирано пред въззивната инстанция от адв. С. присъждане на адвокатско възнаграждение, с оглед на гореизложеното, е недопустимо да се иска присъждане от касационната инстанция на разноски за процесуално представителство пред СРС. Поради което искането на адв. С. за присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред СРС като недопустимо следва да бъде оставено без разглеждане.

В този смисъл основателна се явява само претенцията на адв. С. за присъждане на разноски за осъществено процесуално представителство пред касационната инстанция. Съгласно представеният договор за правна защита и съдействие от 09.04.2024 г. за правна защита и съдействие, такива са сторени в размер на 400 лв. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът намира за неоснователно – платеното адв. възнаграждение е в размер на минималния такъв съгласно чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което ответника следва да възстанови на Ц. Н. Д. разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №823/16.02.2024 г., постановено по НАХД № 17840/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Ц. Н. Д. сумата от 400 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.